

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **Z. Š.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j. 176838/2020/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí případu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Votice coby orgánu ochrany zvířat (dále jen „městský úřad“) ze dne 23. 10. 2020, č. j. 32271/2020/VÚPŽP-Po (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o tom, že

klisna jménem Lady identifikovaná číslem čipu 001EDEC5F (dále jen „klisna“) se stává vlastnictvím státu.

2. Klisna, o jejímž převodu do vlastnictví státu bylo rozhodnuto, byla původně vlastněná žalobkyní, která ji chovala v ohrazené zahradě na adrese X. V únoru 2019 došlo k zaběhnutí klisny do obce, což následně šetřila policie, která informovala orgány veterinární správy. V návaznosti na to na jaře 2019 Krajská veterinární správa Státní veterinární správy Středočeského kraje (dále jen „KVS“) prováděla v místě žalobkyní provozovaného chovu klisny sérii kontrol, při nichž opakovaně zjišťovala závažné nedostatky, a to jednak v zařízení prostoru výběhu (přítomnost umělohmotných sítí a ostrých předmětů ve výběhu, nedostatečné ohrazení, absence přístřešku, omezený přístup k napájení), tak i v zařízení stájí (chybějící podestýlka a nemožnost přímého přístupu), ale především u vzhledu samotné klisny, jež byla od pohledu nedostatečně vyživována, neboť jí skrz kůži prosvítala žebra a částečně i jiné kosti. Tyto kontrolní poznatky vedly KVS k závěru, že klisna je týraným zvířetem, a proto KVS podala návrh na umístění klisny do náhradní péče. Městský úřad tomuto návrhu vyhověl a žalovaný jeho postup (po neúspěšném odvolání žalobkyně) potvrdil. K faktickému umístění klisny do náhradní péče došlo dne 5. 6. 2019, kdy byla odňata z místa dosavadního chovu provozovaného žalobkyní.
3. V souvislosti s pobytem klisny v náhradní péči vznikaly náklady, jejichž vyúčtování prováděl městský úřad na základě faktur vytavovaných veterináři či jinými pečovateli, a jejich úhradu ukládal žalobkyni samostatnými rozhodnutími. Žalobkyně však část takto vyměřených nákladů neuhradila. Jelikož městský úřad shledal, že doba prodlení s úhradou vyměřených nákladů přesáhla 3 měsíce, dospěl k závěru, že je naplněna podmínka dle § 28a odst. 6 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o ochraně zvířat“), a tedy že může rozhodnout o tom, aby se klisna stala vlastnictvím státu. Učinil tak právě vydáním prvostupňového rozhodnutí, které následně (po neúspěšném odvolání žalobkyně) potvrdil žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí, proti němuž nyní žalobkyně brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

4. Žalobkyně v žalobě především zdůrazňuje svou hlubokou citovou vazbu ke klisně (*v žalobě často označované jako „kobyla“ – pozn. soudu*), kterou chovala téměř 15 let, vyjma období zhruba tří let, kdy jí klisnu někdo ukradl a kdy musela vyvíjet značné úsilí, aby ji našla. V souvislosti s tím vyslovuje podezření, že za útekem klisny z ohrady a za následnými šetřeními veterinární správy stojí titíž lidé, kteří klisnu v minulosti odcizili. Dle žalobkyně titíž (neznámí) lidé stojí i za tím, že došlo k odnětí její klisny a jejímu umístění do náhradní péče, neboť na ni podávali falešná udání na veterinární správu. Žalobkyně opakovaně oznamovala událost Policii ČR, která však dle jejího názoru věc prošetřovala nedbale a dopustila se řady pochybení, jež žalobkyně ve svých podáních obsáhle popisuje. Současně s tím navrhuje provést důkaz záznamy jejími telefonáty na tísňovou linku 158.
5. Žalobkyně dále vyčítá žalovanému, že pouze převzal zjištění městského úřadu a KVS, aniž by sám věc detailně prošetřil. V této souvislosti žalobkyně kategoricky popírá, že by klisnu týrala. Pouze jí neudělala přístřešek, který však považuje za zbytečný, neboť klisna pobývala v ohraně a před sluncem ji chránily stromy. Dle názoru žalobkyně byla klisna na pobyt venku zvyklá, proto ji do stáje zaváděla jen výjimečně, když bylo špatné počasí. Ani

ji příliš nebrala na vyjížďky, stačilo jí se s klisnou procházet, pomazlit, dát jí pamlsk. Klisna nikdy neutíkala, a to právě proto, že byla na žalobkyni zvyklá. Pouze pokud klisně bylo příliš horko nebo se nudila, tak přešla ohradník, ale vždy se vrátila domů, nanejvýš doputovala k sousedům, s jejichž domácími zvířaty měla dobrý vztah. To, že se klisna jednoho dne nevrátila, žalobkyně opětovně přičítá neznámým osobám, které se chtějí klisny zmocnit, které na ni podávaly falešná oznámení orgánům veterinární správy, a které navíc shodou okolností bydlí poblíž místa, kam byla klisna umístěna do náhradní péče.

6. Žalobkyně rovněž namítá, že na nákladech spojených s umístěním klisny do náhradní péče zaplatila kolem 25 000 Kč, více už zaplatit nemohla. Přitom jí pracovník městského úřadu (Ing. Z. P. – pozn. soudu), se kterým komunikovala, slíbil splátkový kalendář. Na její žádost o splátkový kalendář však vůbec neodepsal a namísto toho rozhodl, že se klisna stává vlastnictvím státu. Žalobkyně je přitom ochotna za náklady zaplatit, ale v současnosti nemá z čeho, neboť s tak vysokými výdaji nepočítala. Když žádala o vydání klisny z náhradní péče, nebylo jí vyhověno, protože jen nedovedla říci, kde bude mít klisna stáj. Zdůrazňuje, že je připravena zaplatit, jen nemá čím.
7. Žalobkyně též rozporuje výši nákladů spojených s umístěním klisny do náhradní péče, neboť řadu pečovatelských zákroků považuje za zbytečných. Navíc byly prováděny bez jejího souhlasu.
8. Žalobkyně dále připomíná, že klisnu převedla do vlastnictví svého bývalého druha M. Z., s nímž uzavřela kupní smlouvu. Učinila tak ze zoufalství, aby o klisnu nepřišla. Městský úřad o převodu vlastnictví věděl, proto měl náhradu nákladů za umístění do náhradní péče vymáhat od M. Z., a nikoliv od ní.
9. V závěrečném petitu žalobkyně vedle zrušení napadeného rozhodnutí dále žádá, aby soud uložil (zjevně žalovanému) povinnost vydat jí klisnu, vrátit jí všechny vynaložené finanční částky a zaslat písemnou omluvu.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tvrzení žalobkyně, že klisna není v jejím vlastnictví, žalovaný uvádí, že toto tvrzení žalobkyně nedoložila, a navíc toto tvrzení je v rozporu s tím, jak argumentovala svým vlastnictvím. Žalovaný rovněž poukazuje na doklady o doručení jednotlivých rozhodnutí o nákladech, které byly žalobkyni doručovány jak do jejího původního bydliště ve V., tak i do nového bydliště v N. Žalobu navrhuje zamítnout.
11. Na vyjádření žalovaného zareagovala žalobkyně replikou, v níž vyjádření žalovaného označila za lživé. Trvá na tom, že ve věci bylo postupováno nezákonně a v její neprospěch. K argumentaci žalovaného ohledně vlastnictví klisny doslova uvedla: „*Kobylka* [klisna – pozn. soudu] *byla a je stále mým majetkem, i když jsem jí před odejmutím převedla do vlastnictví pana Z. M. Kupní smlouvu viděli ti, co kobylku přebírali v M.*“ Dále popisuje, že se nikdy žádného týrání zvířete nedopouštěla a nebyla za toto ani trestně stíhána. Veškerá šetření správních orgánů se opírají o policejní šetření, k nimž dala podnět ona sama. V doplňujícím podání ze dne 13. 4. 2022 žalobkyně navrhla předvolání několika svědků a vylíčila, jak moc jí klisna chybí a jak se jí po ní stýská. Opětovně zdůraznila, že pracovník městského úřadu Ing. Z. P. jí přislíbil splátkový kalendář, ale na její žádost o splátkový kalendář nikdy neodpověděl a došlo jí až prvostupňové rozhodnutí.

III. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

12. V únoru 2019 se v M. (místní část obce V.) volně pohyboval kuň. Přivolaná policejní hlídka zjistila, že šlo o shora označenou klisnu, která uprchla z ohrady, kde ji chovala žalobkyně. Policie tuto událost oznámila orgánu ochrany zvířat, který následně rozhodnutím ze dne 13. 3. 2019, č. j. 8308/2019/ŽP-Po, uznal žalobkyni vinnou za přestupek podle § 27 odst. 3 zákona o ochraně zvířat, kterého se žalobkyně dopustila tím, že jakožto chovatelka uprchlé klisny neučinila nezbytná opatření k zabránění jejímu úniku, za což jí byla uložena pokuta 600 Kč. Z odůvodnění přestupkového rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně byla již v minulosti vyzývána k nápravě a k přijetí nezbytných opatření. Za podobné jednání byla sankcionována již v roce 2014.
13. Na základě této události provedla KVS několik kontrol v místě, odkud byl útěk klisny nahlášen (průběh kontrol je zachycen ve zprávě ze dne 18. 4. 2019, č. j. SVS/2019/050641-S, dále souhrnně též „**zpráva KVS ze dne 18. 4. 2019**“). Při první kontrole konané dne 19. 3. 2019 bylo zjištěno, že klisna se nacházela v zahradě ohrazené zčásti kamenným tarasem, zčásti dřevěnými zábrany a drátěným plotem a páskou elektrického ohradníku. Ke krmení měla k dispozici zbytky sena smíšeného se slámou a vodu v plastovém kýblu. Na jejím těle byla skrz kůži zřetelně viditelná žebra, zčásti byly viditelné i kyčelní kosti, kohoutek a ramenní klouby, na základě čehož byl její výživový stav kontrolory zhodnocen jako špatný na stupni č. 3 (na výživové stupnici 1-9, kdy stupeň 1 znamená vyhublost ohrožující život, stupeň 3 špatný výživný stav, stupeň 5 optimální výživný stav, stupeň 9 extrémní obezitu). Krmná dávka nalezená v době kontroly byla zhodnocena jako nedostatečná. Dle sdělení žalobkyně v době kontroly mělo dojít k brzkému přesunu klisny na jiné hospodářství. Při druhé kontrole konané dne 27. 3. 2019 bylo zjištěno, že se v chovném prostoru nacházely zbytky umělohmotných sítí a ostré předměty. Oplocení bylo vyhodnoceno jako velmi provizorní (slabé latě, větve stromů svázané balíky sena), v prostoru chovu se nenalézal žádný přístřešek. Žalobkyni byla během této kontroly udělena výzva, aby zjištěné nedostatky odstranila, a byly jí předestřeny konkrétní body k nápravě. Při třetí kontrole konané dne 16. 4. 2019 bylo zjištěno, že sice došlo k odstranění umělohmotných zbytků a ostrých předmětů, a také bylo upraveno oplocení, avšak nedošlo ke zbudování přístřešku. Dále bylo zjištěno, že stáj byla pro pobyt klisny zčásti vyklizená, avšak v jejích prostorách nebyla podestýlka ze slámy ani z jiného materiálu, klisna neměla do stáje přímý přístup bez asistence jiné osoby. Na základě výsledků těchto tří kontrol KVS vypracovala odborné vyjádření (jež je součástí zprávy KVS ze dne 18. 4. 2019), v němž vyslovila závěr, že v místě chovu klisny dochází k opakovanému porušování zákona o ochraně zvířat. Za hlavní problém označila špatný výživový stav klisny, který může být nadále zhoršován. I když žalobkyně v době kontroly ukázala zásoby krmiva, tak klinický stav klisny neodpovídal výživové dávce. Za další problém KVS označila nedostatek vody k napájení, které zajišťoval pouze plastový kýbl o objemu 15 litrů, ačkoliv spotřeba vody u koně bývá 35 až 50 litrů vody za den, tudíž u klisny hrozí narušení termoregulace organismu, narušení trávení a resorpce potravin, a také zpomalení vylučování a s tím spojené zvýšení intoxikace. Dále bylo poukázáno na absenci přístřešku, který musí být chovatelem zajištěn v případě, kdy kuň nemá přímý přístup do stáje, jak vyplývá ze zákona o ochraně zvířat a z jeho prováděcí vyhlášky č. 2008/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat. Pokud jde o umělohmotné síťoviny a ostré předměty v chovném prostoru nalezené při jedné z kontrol, tyto představují riziko, protože by je klisna mohla sežrat, nebo se do nich zamotat, nebo se o ně poranit. S ohledem na tato zjištění KVS podala orgánu ochrany zvířat (městskému úřadu) návrh, aby rozhodl o umístění klisny do náhradní péče.

14. Městský úřad na základě návrhu KVS zahájil řízení o umístění klisny do náhradní péče. Žalobkyně v průběhu tohoto řízení namítala, že nesouhlasí s tvrzením KVS, že by klisna byla týraná, naopak trvala na tom, že všechny požadavky kontrolorů KVS splnila. Rovněž vyslovila podezření, že hrazení kolem chovného prostoru jí někdo zboursal, a proto došlo k úniku klisny, přičemž vyjadřovala nespokojenost s postupem policie v době, kdy klisna byla pryč. Opakovaně zdůrazňovala podezření, že za vším jsou osoby, které jí v minulosti klisnu odcizily. Současně s těmito námitkami předložila též listinu označenou jako „kupní smlouva“ ve které je jako prodávající označena žalobkyně a jako kupující je označen M. Z. (k obsahu této listiny podrobněji viz odst. 38 tohoto rozsudku).
15. Městský úřad námitkám žalobkyně nepřisvědčil a vyhověl návrhu KVS, a proto rozhodnutím ze dne 3. 6. 2019, č. j. 16963/2019/VÚPŽP-Po nařídil podle § 28a odst. 1 písm. a) zákona o ochraně zvířat zvláštní opatření, jímž rozhodl o umístění klisny do náhradní péče (dále jen „**rozhodnutí o umístění do náhradní péče**“). Městský úřad svůj postup odůvodnil primárně odbornými závěry zprávy KVS ze dne 18. 4. 2019. Dne 5. 6. 2019 provedli pověřeni pracovníci městského úřadu a KVS odnětí klisny a její převoz do místa náhradní péče, o průběhu odnětí byl pořízen protokol včetně fotodokumentace. Žalobkyně napadla rozhodnutí o umístění do náhradní péče odvoláním, v němž namítala, že klisna nebyla týraná, dále polemizovala s otázkou nutnosti podestýlky ve stáji a s pořízením přístřešku, a vyslovila podezření, že únik klisny byl způsobem protiprávní činností jiných osob. Odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 7. 2019, č. j. 098600/2019/KUSK, zamítl a rozhodnutí o umístění klisny do náhradní péče potvrdil. **Dne 24. 7. 2019 se tedy rozhodnutí o umístění do náhradní péče stalo pravomocným.**
16. V průběhu trvání náhradní péče městský úřad zahájil vůči žalobkyni řízení o povinnosti uhradit náklady spojené s náhradní péčí, přičemž o nich postupně rozhodoval takto:
- rozhodnutím ze dne 5. 9. 2019, č. j. 24829/2019/VÚPŽP-Po, (dále jen „**první rozhodnutí o nákladech**“) uložil žalobkyni povinnost uhradit část nákladů ve výši 9 298 Kč za období června, července a části srpna 2019, odvolání žalobkyně proti prvnímu rozhodnutí o nákladech (založeného na argumentaci, že vlastnictví klisny bylo převedeno na tehdejšího žalobkynina druha M. Z.) bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 10. 2019, č. j. 1377714/2019/KUSK, k nabytí právní moci došlo dne 29. 10. 2019;
 - rozhodnutím ze dne 18. 12. 2019, č. j. 34540/2019/VÚPŽP-Po, (dále jen „**druhé rozhodnutí o nákladech**“) uložil žalobkyni povinnost uhradit část nákladů ve výši 11 248 Kč za období části srpna a za září 2019, proti druhému rozhodnutí o nákladech žalobkyně odvolání nepodala, k nabytí právní moci došlo dne 21. 1. 2020;
 - rozhodnutím ze dne 1. 7. 2020, č. j. 13772/2020/VÚPŽP-Po, (dále jen „**třetí rozhodnutí o nákladech**“), byla žalobkyni uložena povinnost uhradit část nákladů ve výši 22 645 Kč za období listopadu 2019 až dubna 2020; proti třetímu rozhodnutí o nákladech žalobkyně odvolání nepodala; k nabytí právní moci došlo dne 21. 7. 2020.
- (všechna tři rozhodnutí o nákladech dále též souhrnně jen „**nákladová rozhodnutí**“).
17. V podání ze dne 17. 8. 2020 žalobkyně s odkazem na (blíže nespecifikovaný) telefonát žádá o splátkový kalendář, neboť covidová situace ji dostala do finanční tísně a není schopna

uhradit náklady najednou. Současně vyslovila přesvědčení, že náklady jsou zbytečné, neboť u ní by se klisna mohla pást a nemuselo by se platit nic, jenže za náhradní péči náklady platit musí.

18. Přípisem městského úřadu ze dne 25. 8. 2020 byla žalobkyně vyzvána k úhradě

- nedoplatku ve výši 1 000 Kč ve vztahu k prvnímu rozhodnutí o nákladech (zde se jednalo o paušální částku nákladů řízení nespádající do vlastních nákladů za náhradní péči),
- nedoplatku ve výši 2 950 Kč ve vztahu ke druhému rozhodnutí o nákladech,
- nedoplatku celé vyměřené částky ve vztahu ke třetímu rozhodnutí o nákladech,

a současně byla poučena, že v případě neuhrazení nákladů spojených s umístěním týraného zvířete do náhradní péče může být rozhodnuto o jeho propadnutí státu. Na tento přípis zareagovala žalobkyně podáním ze dne 10. 9. 2020, v němž namítala, že se snažila dohodnout na splátkách a že jí není zřejmé, zač konkrétně byly náklady vyúčtovány, a rozporovala jejich výši. Rovněž brojila proti samotnému odnětí klisny a vyslovovala podiv nad tím, že je klisna nyní ustájena v blízkosti těch, které podezřívá z toho, že jí klisnu chtěli již v minulosti ukrást.

19. V říjnu 2020 městský úřad žalobkyni oznámil zahájení řízení o propadnutí klisny z důvodu neuhrazení nákladů spojených s jejím umístěním v náhradní péči po dobu delší než tři měsíce. V průběhu tohoto řízení žalobkyně namítala, že nebylo vyhověno její žádosti o splátkový kalendář, ani na tuto žádost nebylo odpovězeno. Zásadně nesouhlasila s tím, aby se klisna stala vlastnictvím státu, tento postup označila za krádež a zneužití pravomoci, neboť klisna nebyla týraná a k jejímu odnětí nebyl důvod. Vyjádřila se rovněž k vlastnictví klisny, odkázala na kupní smlouvu uzavřenou s M. Z., současně ale zdůraznila, že klisna je stále její.

20. Dne 23. 10. 2020 vydal městský úřad prvostupňové rozhodnutí, jímž určil, že se klisna stává vlastnictvím státu. Důvodem bylo právě neuhrazení nedoplatků z částek uložených druhým a třetím rozhodnutím o nákladech po dobu delší než 3 měsíce, čímž byl dán prostor pro aplikaci § 28a odst. 6 zákona o ochraně zvířat.

21. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně namítala, že jde o protiprávní jednání, neboť městskému úřadu muselo být známo, že si její klisnu v mezidobí koupil pan M. Z. V další části téhož odvolání nicméně městskému úřadu vytýkala, že nemá právo jí odebírat její majetek. Zdůrazňovala svou citovou vazbu ke klisně a popírala, že by docházelo k týrání, přičemž opětovně upozorňovala na to, že hrazení kolem chovného prostoru jí někdo boural, a proto docházelo k únikům klisny. Rovněž namítala, že nebyla dostatečně upozorněna na možnost přemístění, ani na částky za nadstandardní úkony péče, a nebylo vyhověno její žádosti o splátkový kalendář.

22. O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, jímž bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný zdůraznil, že důvodem, proč se klisna stala vlastnictvím státu, je neuhrazení nákladů spojených s umístěním klisny. Odvolací námitky žalobkyně shledal nedůvodnými. K námitkám týkajícím se vyúčtování nákladů odkázal na pravomocná rozhodnutí o nákladech. Námitky ohledně převodu vlastnictví vyhodnotil jako nedoložené a účelové, poukázal též na tvrzení žalobkyně zdůrazňující vlastnický vztah ke klisně.

III. Průběh jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

23. Při jednání byli účastníci předsedkyní senátu obecně poučeni o tom, jaký je rozsah přezkumu ve správním soudnictví a že nelze přezkoumávat rozhodnutí jiná, která napadena nebyla, případně že nelze přezkoumávat otázky, které s napadeným rozhodnutím zjevně nesouvisí.
24. Žalobkyně při jednání popsala svůj příběh, zejména se snažila zdůraznit, že ke klisně měla pozitivní vztah a zásadně odmítala, že by se vůči ní dopouštěla nějakého týrání. Za hlavní důvod, proč jí byla zabavena, označila absenci přístřešku, což však považuje za absurdní. To, že klisna u ní žila v dobrých podmínkách, měl potvrzovat i jistý pan S., který se na místo chovu chodil dívat a měl potvrzovat poničení oplocení cizími osobami. V této souvislosti žalobkyně opětovně vyslovila podezření, které osoby mohly stát za tím, že se její klisna v minulosti ztratila, vyjádřila skepsi k práci policie a popsala domnělé vazby mezi některými osobami ve V. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí připustila, že některé náklady neuhradila, nicméně to bylo dáno nedostatkem financí zapříčiněným covidovými omezeními, kvůli nimž museli rodiče jejího tehdejšího partnera uzavřít svou restauraci. Značná část nákladů přitom uhrazena byla, její tehdejší druh M. Z. na nich uhradil kolem 25 000 Kč. Značnou část nákladů spojených s náhradní péčí navíc považovala za neúčelnou a zbytečně drahou, například broušení zubů. V této souvislosti připomněla, že jí Ing. P. z městského úřadu několikrát říkal, že už by se starostí spojených s ustájením klisny rád zbavil, proto žalobkyně nerozumí tomu, proč vůči ní vzápětí zahájil řízení o tom, že klisna bude ve vlastnictví státu. Stát jí přitom na zakoupení klisny nijak nepřispěl, klisnu zakoupila ona a vychovávala ji od hříběte. Opětovně zdůraznila, že klisnu považuje za svůj majetek, přitom nejde o žádnou obyčejnou věc, ale v podstatě o člena rodiny, je to citová záležitost. Pokud by soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc k novému projednání, snažila by se náklady dodatečně uhradit. Rovněž připomněla, že v souvislosti s neuhrazenými náklady žádala Ing. P. o splátkový kalendář, on však tuto žádost zcela oslyšel.
25. K dotazu soudu ohledně případných důkazů žalobkyně uvedla, že s ohledem na přípis od soudu, který jí byl zaslán společně s předvoláním k jednání (*sdělení ze dne 19. 4. 2022 založené na č. l. 58 soudního spisu – pozn. soudu*) již výsledky svědků dále nenavrhuje, nicméně vysvětlila, že tak činila právě k otázce, proč nebyly důvody k tomu, aby jí klisna byla zabavena.
26. Žalovaný odkázal na svá písemná vyjádření a odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrval na názoru, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Posouzení soudem

27. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

Okruh žalobních námitek, které již nelze projednat

28. Soud nepřehlíží, že podání žalobkyně jsou obsáhlá a jsou v nich vytýkána rozsáhlá pochybení různých orgánů veřejné moci. Žalobkyně však – i po výzvě soudu k odstranění vad podání – označila za napadený akt rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j. 176838/2020/KUSK (napadené rozhodnutí), čímž vymezila i rozsah soudního přezkumu (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Předmětem soudního přezkumu tudíž může být pouze otázka, zda skutečně byly splněny podmínky dle § 28a odst. 6 zákona o ochraně zvířat,

tedy zda skutečně po dobu delší než 3 měsíce nebyly uhrazeny náklady spojené s umístěním klisny do náhradní péče, což je podmínka pro převod zvířete umístěného v náhradní péči do vlastnictví státu. Zjednodušeně řečeno: Soud může zkoumat pouze otázku, zda existovaly náklady za náhradní péči a zda existovalo alespoň tříměsíční prodlení s jejich úhradou. V tomto směru soud žalobkyni rovněž poučil i ústně při soudním jednání.

29. Soud tudíž již v této fázi nemůže přezkoumávat otázku, zda bylo zákonné samotné umístění klisny do náhradní péče a zda byly správně vyúčtovány náklady s touto péčí spojené. Tím není řečeno, že by tyto otázky nebyly pro nyní posuzovanou věc podstatné. Bylo však o nich rozhodnuto samostatnými správními rozhodnutími – konkrétně rozhodnutím o umístění do náhradní péče a třemi rozhodnutími o nákladech. Tato rozhodnutí jsou od napadeného rozhodnutí odlišná a představují vůči němu pouze podkladové akty. Jedná se nicméně o tzv. akty řetězcí, vůči nimž mohly být podány samostatné žaloby (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 5. 2010, č. j. 57 A 23/2010 - 33, č. 2126/2010 Sb. NSS; obdobně rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 43 A 105/2018 - 32, ze dne 13. 12. 2021, č. j. 51 A 70/2020 - 46). Možnosti podat samostatnou žalobu proti těmto podkladovým rozhodnutím však žalobkyně zavláš nevyužila. Důsledky těchto podkladových rozhodnutí – tj. rozhodnutí o umístění do náhradní péče a tři rozhodnutími o nákladech – se žalobkyně pokouší zvrátit až nyní v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí o převodu vlastnictví klisny na stát, to však již není možné. Nebyla-li podkladová rozhodnutí zavláš zažalována a ani nebyla jiným zákonem předvídaným způsobem zrušena, pak na ně soud musí nahlížet jako na formálně správná (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/2001) a soud je tudíž jejich obsahem vázán (srov. § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). To ve vztahu k nyní posuzované věci znamená, že soud již nemá možnost přezkoumat ani rozhodnutí o umístění klisny do náhradní péče, ani nákladová rozhodnutí. Soud tato rozhodnutí již zrušit nemůže a naopak musí z jejich obsahu vycházet. Proto již nemůže přezkoumávat, zda klisna byla skutečně týraným zvířetem a zda k jejímu umístění do náhradní péče došlo oprávněně či nikoliv. Stejně tak již není možno přezkoumat správnost výše nákladů vyměřených za náhradní péči. Možnost soudního přezkumu je omezen již pouze na otázku naplnění podmínek podle § 28a odst. 6 zákona o ochraně zvířat, tj. zda před prohlášením klisny za vlastnictví státu skutečně došlo alespoň k tříměsíčnímu prodlení s úhradou nákladů za náhradní péči.
30. Z důvodů popsaných v předchozím odstavci nemohou obstát žádné z žalobních námitek, ve kterých žalobkyně rozporuje, že by klisnu týrala a že by jí zajišťované prostředky chovu byly dostatečné. Otázka, zda žalobkyni poskytovaná péče o klisnu, byla totiž závazně zodpovězena v rozhodnutí o umístění do náhradní péče, které soud – jak opakovaně vysvětloval výše – již nemůže nyní přezkoumávat. Otevření této otázky by bylo možné jedině v případě, pokud by žalobkyně podala samostatnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2019, č. j. 098600/2019/KUSK (jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí o umístění klisny do náhradní péče), a pokud by ji podala nejpozději dne 24. 9. 2019, který byl posledním dnem dvouměsíční lhůty, jež počala běžet ode dne, kdy bylo rozhodnutí o umístění klisny do náhradní péče žalobkyni oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení (viz § 72 odst. 1 s. ř. s.). Ve vztahu k nyní napadenému rozhodnutí jde však o námitky již bezpředmětné, neboť soud při jeho přezkumu již nemá jinou možnost než vycházet z toho, že zde existoval platný právní titul k tomu, aby klisna byla umístěna do náhradní péče.

31. Totéž platí ve vztahu k žalobním námitkám brojícím proti výši a smysluplnosti nákladů, které městský úřad žalobkyni vyúčtoval za náhradní péči. I tato otázka byla již závazně zodpovězena prvním, druhým a třetím rozhodnutím o nákladech. Nebyla-li tato rozhodnutí samostatně žalována a zákonem předvídaným postupem zrušena, nezbyvá soudu než vycházet z toho, že zde existovaly platné právní tituly na náklady za umístění klisny do náhradní péče, jež měly zároveň povahu titulů exekučních.
32. Z týchž důvodů se soud nemůže zabývat žalobními námitkami brojícími proti postupu policie při pátrání po klisně v době jejího zaběhnutí či při komunikaci s žalobkyní. Stejně tak se nemůže zabývat tvrzeními, zda za zaběhnutím klisny stojí nějaké osoby nepřátelsky naladěné vůči žalobkyni a zda na žalobkyni skutečně podávaly falešná oznámení. Toto je již zcela mimo rámec předmětu napadeného rozhodnutí. Pro zjevnou nesouvislost s předmětem řízení není na místě provádět žalobkyní navrhovaný důkaz záznamem tísňových volání na linku 158. Z týchž důvodů soud nepovažoval za vhodné vyslýchat žádné žalobkyní navrhované svědky, neboť byť žalobkyně přesně neuvedla, k jaké skutečnosti měli být vyslechnuti, tak z kontextu žalobkyniných písemných podání i ústních přednesů je zřejmé, že jejich případné výpovědi se měly týkat buďto okolností zmizení klisny v minulosti, či otázky vhodnosti podmínek chovu v péči žalobkyně. Tyto otázky však – jak již soud několikrát zopakoval – nelze nyní přezkoumávat.
33. Soud pro úplnost uvádí, že zvažoval i variantu, zda žalobu vzhledem k jejímu obsahu nepojmout jako žalobu směřující proti rozhodnutí o umístění klisny do náhradní péče (s ohledem na námitky brojící proti odnětí klisny), případně jako žalobu směřující proti některému z nákladových rozhodnutí (s ohledem na námitky brojící proti výši nákladů). Dospěl však k závěru, že pokud by tak učinil, byla by žaloba zjevně opožděná, neboť mezi dobou vydání výše uvedených rozhodnutí a podáním žaloby (resp. prvním úkonu žalobkyně vůči zdejšímu soudu) zjevně uplynula zákonná lhůta dvou měsíců pro podání žaloby (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.). V případě druhého a třetího rozhodnutí o nákladech navíc ani nebyly vyčerpány prostředky nápravy v řízení před správními orgány (nebyla podána odvolání), čili ve všech těchto případech by žaloba musela být odmítnuta bez věcného projednání [§ 46 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.]. Naopak pouze v linii otázky, zda existovaly náklady za náhradní péči a zda existovalo alespoň tříměsíční prodlení s jejich úhradou, je možno žalobní body podrobit – alespoň částečnému – věcnému projednání.

Okruh žalobních námitek, které lze projednat

34. Jediné žalobní body, které s napadeným rozhodnutím souvisejí, jsou námitky brojící do otázky, zda před vydáním napadeného rozhodnutí žalobkyně skutečně prodala klisnu svému tehdejšímu druhovi M. Z., a zda představovalo vadu nevyhovění její žádosti o splátkový kalendář. Pouze námitky směřující do těchto okruhů mohou napadené rozhodnutí zvrátit. Tyto potenciálně relevantní žalobní body nicméně soud vyhodnotil jako nedůvodné, k čemuž uvádí následující:
35. Je pravdou, že otázka vlastnictví zvířete je pro aplikaci ustanovení § 28a odst. 6 zákona o ochraně zvířat zásadní, neboť předmětné ustanovení v době rozhodování správních orgánů (tj. před novelou provedenou zákonem č. 501/2020 Sb.) znělo následovně: „*O nákladech podle odstavců 3 a 4 rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností ve správním řízení. Pokud osoba, jejíž zvíře bylo umístěno do náhradní péče, neuhradí náklady podle věty první do 3 měsíců ode dne oznámení rozhodnutí o nákladech, a zvíře je vlastnictvím této osoby, může obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnout, že se zvíře stává vlastnictvím státu. Na*

tuto skutečnost musí být vlastník v rozhodnutí o nákladech výslovně upozorněn. Stát zabezpečí péči o takové zvíře.“ Z uvedeného je zřejmé, že pokud by osoba prodlévající více než tři měsíce s úhradou nákladů za náhradní péči nebyla současně vlastníkem umístěného zvířete, pak by nebyl dán prostor pro rozhodnutí o převodu tohoto zvířete na stát.

36. Žalobkyně sice již v průběhu správního řízení opakovaně namítala, že klisnu převedla do vlastnictví M. Z., zároveň však (často v týchž podáních) jedním dechem zdůrazňovala, že klisnu nadále považuje za svůj majetek (viz např. její podání ze dne 14. 4. 2020, či ze dne 8. 10. 2020, či její odvolání ze dne 26. 11. 2020 podané proti prvostupňovému rozhodnutí). Nejinak si žalobkyně počíná i v řízení před soudem, kdy žalovanému a městskému úřadu sice vytýká, že nezohlednili prodej klisny M. Z., avšak v jiných částech žaloby a následně i v žalobní replice zdůrazňuje, že klisnu stále považuje za svůj majetek. Ostatně i v rámci ústního přednesu při soudním jednání zdůrazňovala, že klisnu za svůj majetek považuje, a to s důrazem na to, že nejde o věc, nýbrž fakticky o člena rodiny.
37. Argumentaci ohledně změny vlastnictví však soud hodnotí jako značně nekonzistentní a vnitřně rozpornou, neboť žalobkyně se nepřilíší logicky snaží rozlišovat mezi „mé vlastnictví“ a „můj majetek“, ačkoliv tyto pojmy vyjadřují v naprosté většině případů totéž. Jinak řečeno, i při běžném „neprávním“ vyjadřování v hovorové řeči lze obraty „mé vlastnictví“ a „můj majetek“ zpravidla zaměňovat bez vlivu na význam sdělení. Žalobkyně však nikdy přesvědčivě nevysvětlila, jak si představuje, že by něco mohlo být jejím majetkem, a zároveň by to nevlastnila. Žalobkyně přitom zjevně neměla na mysli užívání majetku vypůjčeného nebo pronajatého, neboť s takovým vnímáním by zjevně nekorespondovala její obsáhlá vyjádření o citovém vztahu ke klisně, jak správně poukázal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Měla-li snad žalobkyně na mysli, že spolu s ní klisnu spoluvlastnil i M. Z. (jak naznačují některá její podání), pak za této situace by ovšem vlastníci klisny nadále zůstávala, byť toliko v rozsahu spoluvlastnického podílu. Vůči třetím osobám, a tedy ani vůči úřadům (resp. státu či městu), však nemá velikost spoluvlastnického podílu v zásadě význam, neboť z právních jednání týkajících se společného majetku jsou všichni spoluvlastníci povinni společně a nerozdílně (srov. § 1127 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Jinak řečeno, pokud by žalobkyně skutečně měla klisnu ve spoluvlastnictví s bývalým druhem M. Z. (být toto spíše jen naznačovala a jednoznačně netvrdila), pak ani za této situace nebyl městský úřad povinen vymáhat náklady spojené s umístěním do náhradní péče výhradně po M. Z. (jak žalobkyně v některých podáních navrhovala), ale naopak si mohl vybrat, vůči kterému z (případných) spoluvlastníků bude náklady spojené s umístěním klisny do náhradní péče vymáhat. Po žalobkyni by úhradu těchto nákladů nebylo možno vymáhat pouze tehdy, pokud by (v rozhodném období) vlastníci klisny již vůbec nebyla, nicméně v takovém případě by ani neměla aktivní procesní legitimaci, tj. vůbec by jí nepřislušelo podávat žalobu proti napadenému rozhodnutí, v jehož důsledku se vlastnické právo odnímá ve prospěch státu.
38. Soud nepřehlédl, že žalobkyně v průběhu řízení o umístění klisny do náhradní péče (konkrétně v rámci podání ze dne 9. 5. 2019) předložila listinu označenou jako „kupní smlouva“ ve které je jako prodávající označena žalobkyně a jako kupující je označen M. Z., přičemž listina obsahuje text tohoto znění: *„Předmětem prodeje, kůň/kobyly s čip. č. X, jméno L. A., nar. X, ověřeno dle průkazu koně paní Š. (prodávajícího) spolu s koněm předává průkaz koně, kde je sice uvedena jako majitelka M. H. z T., ale majitelkou je ona. Paní Š. se zavazuje že kůň paní M. H. nepatří ale jí a tudíž s koněm může nakládat dle svého (je jejím vlastnictvím/majetkem). Dále se zavazuje že mi s převodem práv (na úřadech) pomůže.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

Dohodnutá kupní cena 7 000 Kč (sedm tisíc korun) předáno paní šťastné dne 28. 5. 2019“. K této listině soud předně podotýká, že její obsah je na hraně srozumitelnosti a že záměr prodat klisnu M. Z. z něj lze spíše domýšlet než jednoznačně dovodit. Nicméně, i kdyby se skutečně jednalo o platný nabývací titul, pak soud musí konstatovat, že žalobkyně i její bývalý druh si tento vlastní závazek zjevně vykládali poněkud volně a spíše podle toho, jak se jim zrovna hodilo. Žalobkyně totiž tvrzení o tom, že vlastníkem je M. Z., poprvé uplatnila až v řízení o nákladech, a to právě s argumentem, aby náklady byly vymáhány po M. Z. a nikoliv po ní, třebaže nadále klisnu považuje za svůj majetek. M. Z. zase v podáních činěných v průběhu řízení o nákladech výslovně žádal městský úřad, aby písemnosti týkající se nákladů doručoval žalobkyni na její platnou adresu. Ta pro změnu v navazujících podáních označovala za vlastníka klisny opět sebe. Za takto nekonzistentního přístupu obou zúčastněných k otázce vlastnictví klisny nelze žalovanému ani městskému úřadu vytýkat, že v době vydání napadeného i prvostupňového rozhodnutí nahlíželi na klisnu jako na majetek žalobkyně, a tedy vzali za splněnou i podmínku „a zvíře je vlastnictvím této osoby“ plynoucí z § 28a odst. 6 zákona o ochraně zvířat. Soud proto přisvědčuje odůvodnění na str. 4 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný argumentuje, že tvrzení ohledně převodu vlastnictví klisny ještě před jejím umístěním do náhradní péče považuje za účelová a nedostatečně podložená.

39. Pokud jde o další podmínky vyplývající z § 28a odst. 6 zákona o ochraně zvířat, pak nezbývá než konstatovat, že měl-li městský úřad k dispozici pravomocná a vykonatelná nákladová rozhodnutí, která nebyla žádným způsobem zrušena (čili nedošlo k jejich včasnému napadení žalobou, viz odst. 33 tohoto rozsudku), pak v okamžiku zjištění nedoplatku neuhrazeného déle než tři měsíců již mohlo být rozhodnuto o prohlášení umístěné klisny za vlastnictví státu.
40. Jak přitom plyne z obsahu správního spisu (srov. výše odst. 16 a 18 tohoto rozsudku), ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (23. 10. 2020) byl na těchto nákladech evidovaný nedoplatek ve výši 25 595 Kč, z čehož částka ve výši 22 645 Kč byla splatná již od 21. 7. 2020 (tedy tři měsíce a dva dny), a částka ve výši 2 950 Kč byla splatná již od 21. 1. 2020 (tedy téměř devět měsíců). Za dané situace byly všechny zákonné podmínky splněny a městskému úřadu tak nic nebránilo, aby rozhodl, že klisna dosud vlastněná žalobkyní se v důsledku neuhrazení nákladů spojených s umístěním do náhradní péče po dobu delší než tři měsíce stává vlastnictvím státu.
41. Pokud jde o námitku, že nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o splátkový kalendář, pak toto je v zásadě jediná žalobní námitka, ve které soud spatřuje zárodek důvodnosti. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že žalobkyně v podáních ze srpna a září 2020 skutečně o splátkový kalendář žádala, zároveň však ve správním spisu není založena jediná písemnost, ze které by bylo možno zjistit, jak se městský úřad k žádosti o splátkový kalendář postavil. Postup, kdy městský úřad rovnou přistoupí k zahájení řízení podle § 28a odst. 6 zákona o ochraně zvířat, aniž účastníkovi (žalobkyni) jakkoli sdělí, jak naložil s jeho návrhem na splátkový kalendář, nelze považovat za příklad dobré správy. I kdyby splátkový kalendář sebevíc nedával smysl, bylo by žádoucí to žalobkyni alespoň rámcově sdělit. Stalo-li se snad tak při telefonické komunikaci mezi žalobkyní a některou úřední osobou, pak o tom ve správním spise není žádný záznam. První zmínku nepřímou reagující na žádost o splátky lze nalézt až v odůvodnění na str. 3 prvostupňového rozhodnutí, kde se uvádí, že vzhledem k dosavadnímu průběhu předchozích řízení i marnému vymáhání nákladů v předchozích měsících nelze předpokládat, že by žalobkyně tyto náklady reálně

uhradila. Třebaže z této části odůvodnění lze implicitně dovodit, proč by nastavení splátek vzhledem k dosavadním prodlevám v platbách nesplnilo svůj účel (s čímž soud v zásadě souhlasí), tak si lze jistě představit přesvědčivější způsob vysvětlení.

42. Výše popsané výhrady však nemají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Na rozhodnutí o stanovení splátkového kalendáře totiž neexistuje právní nárok. Možnost rozhodnout o zkrácení lhůty ke splnění povinnosti uložené správním rozhodnutím by musel výslovně upravovat zvláštní zákon [srov. § 101 písm. c) věty za středníkem správního řádu], nicméně zákon o ochraně zvířat tuto možnost výslovně neupravuje, resp. neobsahuje žádné ustanovení ohledně posečkání s úhradou nákladů spojených s umístěním zvířete do náhradní péče. Navíc i judikatura vztahující se ke správě daní a poplatků dovodila, že i při splnění zákonem stanovených podmínek je dán právní nárok toliko ve vztahu k posečkání s úhradou vymáhané platby, nikoliv však ve vztahu ke stanovení splátkového kalendáře, neboť to je čistě předmětem správního uvážení (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2017, č. j. 8 Afs 181/2017 - 31, odst. 21). Za daných okolností tedy bylo na uvážení městského úřadu (potažmo žalovaného), zda žádosti o splátkový kalendář vyhoví, třebaže žalobkyně na toto vyhovění neměla právní nárok. Proto i když přístup městského úřadu k návrhu žalobkyně na splátkový kalendář určitě není příkladem dobré správy, tak se současně nejedná o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
44. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. **Stěžovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh**

ustanovit usnesením zástupce z řad advokátů; hotové výdaje ustanoveného advokáta a odměnu za zastupování stěžovatele platí v takovém případě stát.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu